

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie september 2014

II. senát

Nálezy:

spisová značka	II. ÚS 662/2013
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	4. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ podal v priebehu trestného konania námietku zaujatosti všetkých sudcov príslušného okresného a krajského súdu a zároveň žiadal o odňatie veci miestne príslušnému súdu a jej príkázanie inému súdu podľa § 24 Trestného poriadku.</p> <p>O námietke zaujatosti vo vzťahu k sudcom okresného súdu rozhodol okresný súd uznesením tak, že títo sudcovia nie sú z konania vylúčení a námietka zaujatosti sťažovateľa nie je dôvodná. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu okresného súdu sťažnosť, ktorá bola uznesením krajského súdu zamietnutá.</p> <p>Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že krajský súd mal vec najprv predložiť Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý mal rozhodnúť o námietke zaujatosti všetkých sudcov krajského súdu. Keďže tak krajský súd neurobil, porušil tým podľa sťažovateľa jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p>
ratio decidendi	<p>Po preskúmaní namietaného uznesenia ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa za spôsobilú spochybniť ústavnoprávnu udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa ústavného súdu postup krajského súdu, ktorý po vznesení námietky zaujatosti vo vzťahu ku všetkým sudcom krajského súdu a návrhu na odňatie a príkázanie veci inému súdu rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté, že senát tohto prvostupňového súdu sa nevyklučuje z prerokovania trestnej veci sťažovateľa, bez toho, aby pred rozhodnutím predložil vec na rozhodnutie nadriadenému súdu, je ústavne neakceptovateľný. Krajský súd mal totiž v zmysle § 32 Trestného poriadku vec najprv predložiť nadriadenému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti všetkých jeho sudcov.</p> <p>Pokiaľ nebola krajským súdom vec v zmysle § 32 Trestného poriadku predložená nadriadenému súdu na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti voči všetkým sudcom krajského súdu a odňatí a príkázaní veci inému súdu, možno mať pochybnosti aj o tom, či krajský súd mohol kvalifikovane rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu, ktorým bolo rozhodnuté, že senát tohto prvostupňového súdu sa</p>

	<p>nevyklučuje z prerokovania trestnej veci sťažovateľa.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Ústavný sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	II. ÚS 244/2012
sudca spravodajca	Sergej Kohut
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – nevyhovené
dátum rozhodnutia	30. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ sa v občianskom súdnom konaní v procesnom postavení žalobcu domáhal nahradenia prejavu vôle žalovaného. Okresný súd jeho žalobu zamietol, po odvolaní však krajský súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovel. Predmetný rozsudok krajského súdu bol obom účastníkmi konania doručený a nadobudol právoplatnosť dňa 14. februára 2007. Krajský súd následne na návrh sťažovateľa vydal vo vzťahu k predmetnému rozsudku opravné uznesenie, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. júla 2007 a v nadväznosti na to vyznačil právoplatnosť svojho rozsudku v spojení s opravným uznesením ku dňu 11. júla 2007. Ešte pred vydaním opravného uznesenia podal žalovaný proti rozsudku krajského súdu dňa 5. marca 2007 dovolanie, ktoré doplnil svojim podaním zo dňa 14. marca 2007.</p> <p>Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vyzval žalovaného na doplnenie dovolania výzvou zo dňa 8. augusta 2007, ktorej žalovaný vyhovel a toto dovolanie doplnil dňa 10. augusta 2007.</p> <p>Na základe podaného dovolania najvyšší súd svojim uznesením predmetný rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</p> <p>Sťažovateľ podal proti zrušujúcemu uzneseniu najvyššieho súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal, že dovolanie žalovaného nebolo podané v zákonom stanovenej lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku krajského súdu (tak ako bola táto právoplatnosť vyznačená krajským súdom, t.j. ku dňu 11. júla 2007), resp. v lehote 30 dní odo dňa doručenia opravného uznesenia. Okrem toho sťažovateľ namietal, že podané dovolanie bolo nesprávne a nezrozumiteľné a nebolo ho možné považovať za riadne dovolanie, o čom svedčí aj výzva na jeho doplnenie zo strany najvyššieho súdu.</p> <p>Sťažovateľ ďalej napadol aj rozsudok krajského súdu vyhlásený po vrátení veci zo strany najvyššieho súdu a to z dôvodu, že krajský súd návrh sťažovateľa neprerušil konanie do rozhodnutia ústavného súdu o ním podanej sťažnosti proti zrušujúcemu uzneseniu najvyššieho súdu a o tomto návrhu ani nerozhodol.</p> <p>Podľa sťažovateľa došlo nesprávnym postupom všeobecných súdov k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.</p>
ratio decidendi	<p>K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa uznesením najvyššieho súdu.</p> <p>Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že žalovaný podal dovolanie proti rozsudku v zákonnej lehote, keď po vyznačení právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu dňom 14. marca 2007 podal dňa 5. marca 2007 podanie, ktoré svojim</p>

obsahom bolo dovolaním. Z rozhodnutia najvyššieho súdu ďalej citujeme:
„ Vymedzenie začiatku plynutia lehoty na podanie dovolania je upravené ust. § 236 ods. 1 O. s. p., ktoré stanovuje, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Vydaním opravného uznesenia rozhodnutia odvolacieho súdu, resp. jeho doručením, začína plynúť ďalšia jednomesačná lehota na podanie dovolania. V danej veci je preto zrejme, že pokiaľ odporca podal dňa 5. marca dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorého právoplatnosť bola vyznačená dňom 14. februára 2007 podal dovolanie včas aj napriek tomu, že doručením opravného uznesenia rozsudok odvolacieho súdu z 9. novembra 2006 v spojení s opravným uznesením z 10. apríla 2007 nadobudol právoplatnosť 11. júla 2007. V čase urobenia procesného úkonu, podania dovolania odporcom 05. 03. 2007 bola splnená podmienka právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu vyznačená dňom 14. februára 2007. Procesné úkony účastníkov konania sa posudzujú podľa zákonom určených pravidiel platných v čase ich uskutočnenia“.

V ustanovení § 240 OSP zákon výslovne určuje lehotu, do uplynutia ktorej možno podať dovolanie, pričom túto lehotu vymedzuje určením jej konca (do 1 mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu). V súlade s tým môže účastník podať dovolanie v ktoromkoľvek momente po doručení rozhodnutia odvolacieho súdu; aj v prípade, ak účastník konania podá dovolanie pred nadobudnutím právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorému dovolanie smeruje, je potrebné považovať ho za včas podané.

Ani vydanie opravného uznesenia nemení nič na tom, že opravované rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré bolo účastníkom už doručené, okamihom doručenia aj nadobudlo právoplatnosť, keďže proti nemu odvolanie nie je prípustné (§ 159 ods. 1 OSP v spojení s § 201 OSP *a contrario*). Účelom ustanovenia § 240 ods. 1 druhej vety OSP, ktoré stanovuje novú lehotu na podanie dovolania, ktorá plynie odo dňa doručenia opravného uznesenia, je umožniť účastníkovi konania, aby mohol uplatniť dovolanie opätovne proti tým zmenám rozhodnutia, ktoré opravné uznesenie odvolacieho súdu v ňom vyvolalo. Táto lehota, resp. vydanie opravného uznesenia však na právoplatnosť rozhodnutia samotného nemá žiaden vplyv, t.j. nedochádza k posunu právoplatnosti odvolacieho rozhodnutia. Pokiaľ by to tak bolo, bola by práve druhá veta citovaného ustanovenia zbytočná, pretože by lehota na podanie dovolania vždy plynula od právoplatnosti odvolacieho rozhodnutia, teda v zmysle prvej vety.

Takéto (opätovné) plynutie dovolacej lehoty rovnako nemôže mať za následok znehodnotenie účinkov už podaného dovolania, pokiaľ jeho dôvody nie sú nijako ovplyvnené zmenou odvolacieho rozhodnutia, ku ktorej došlo opravným uznesením.

Názor o „posune“ právoplatnosti predmetného súdneho rozhodnutia, z ktorého (zrejme) v konečnom dôsledku vychádzal aj najvyšší súd vo svojom rozhodnutí (pozri bod 27, ako aj vo vyjadrení k sťažnosti, bod 15), je zrejme založený na uplatnení analógie legis vo vzťahu k právnej úprave obdobnej problematiky týkajúcej sa lehôt na podanie odvolania proti rozhodnutiam súdu prvého stupňa. S názorom o uplatnení analógie legis pre posudzovanú vec sa však ústavný súd nestotožňuje.

V prípade sťažovateľa nadobudol rozsudok krajského súdu právoplatnosť 14. februára 2007 a žalovaný proti nemu podal 5. marca 2007 podanie označené ako dovolanie, v ktorom namietal nesprávne právne posúdenie už v samotnej podstate priznaného nároku. Podanie označené ako „doplnenie dovolania“ doručil žalovaný okresnému súdu 14. marca 2007 a na výzvu okresného súdu z 8. augusta 2007 doručil okresnému súdu 10. augusta 2007 podanie označené ako „oprava podaného dovolania“, týkajúce sa zámeny označenia procesných strán. Krajský súd opravné uznesenie vydal 10. apríla 2007 (doručené bolo 11. júla 2007) a ktoré sa týkalo len písárskych chýb v jednotlivých klauzulách kúpnej zmluvy uvedenej vo výroku, takže sa nijako nedotklo dôvodov uplatnených už skôr podaným dovolaním. V danej veci je preto zrejme (tak ako to konštatoval aj najvyšší súd), že pokiaľ odporca podal 5. marca 2007 dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorého právoplatnosť bola vyznačená dňom 14. februára 2007, podal dovolanie včas aj napriek tomu, že doručením opravného uznesenia začala dovolacia lehota plynúť opätovne. Nepresný záver krajského súdu (v doložke právoplatnosti) i najvyššieho súdu o tom, že rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť opätovne 11. júla 2007 (čo v

	<p>zmysle vyššie uvedeného výkladu nemohol) na principiálnej správnosti záverov najvyššieho súdu nič nemení a nebol sťažovateľovi nijako na ujmu.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po preskúmaní uznesenia najvyššieho dospel k záveru, že týmto rozhodnutím najvyššieho súdu základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a ani jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené neboli.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa rozsudkom krajského súdu.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu je povinnosťou všeobecných súdov formálne (t. j. zákonom predpokladanou formou – porov. § 167 ods. 1 OSP) rozhodnúť o uplatnených návrhoch a žiadostiach účastníkov, či už pozitívne, alebo negatívne, preto zastáva názor, že postup krajského súdu, ktorý návrhu na prerušenie konania (formálne) nerozhodol, nebol zákonný. Ústavný súd však pripomína, že nie každé pochybenie všeobecného súdu, ktoré možno kvalifikovať ako porušenie zákonnosti, možno považovať zároveň ako porušenie ústavy, resp. ústavnosti.</p> <p>V danej veci je podstatné, že podľa § 52 ods. 1 zákona o ústavnom súde podanie sťažnosti nemá ex lege odkladný účinok, teda odkladný účinok môže napadnutému rozhodnutiu priznať len ústavný súd (§ 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy proti zrušujúcemu uzneseniu najvyššiemu súdu, ktorým bolo krajskému súdu prikázané, aby vo veci ďalej konal, preto samo osebe nebráni takémuto konaniu krajského súdu. Krajský súd sa prirodzene vystavuje riziku, že ak ústavný súd zruší rozhodnutie najvyššieho súdu, stratí jeho nové rozhodnutie právny podklad a bude môcť byť (podľa okolností) tiež zrušené ústavným súdom. Preto by najmä hľadisko hospodárnosti konania malo v takýchto prípadoch viesť k primeranému zváženiu, či konanie neprerušit. Samotné nerozhodnutie o návrhu na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o sťažnosti pred ústavným súdom však bez ďalšieho neznamena, že konečné rozhodnutie všeobecného súdu je v rozpore s požiadavkami vyvoditeľnými z čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd totiž mohol takýto návrh aj zamietnuť a takéto rozhodnutie by (vzhľadom na absenciu odkladného účinku sťažnosti podľa čl. 127 ústavy) nemohlo byť automaticky hodnotené ako svojvoľné alebo arbitrárne. Nie je ale zřejmé, ako by sa v takom prípade (teda pri zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania osobitným uznesením) zmenilo postavenie sťažovateľa v merite veci.</p> <p>Sťažovateľ vo svojom dodatočnom vyjadrení doručenom po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti uviedol, že nevydaním osobitného uznesenia mu bola zároveň odňatá možnosť podať odvolanie proti nemu. Aj pokiaľ by ústavný súd akceptoval právny názor, podľa ktorého je proti takémuto uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie prípustné (judikatúra všeobecných súdov však zastáva opačný názor, t. j. že takéto odvolanie nie je prípustné), sťažovateľ by mohol okolnosť, že mu ako účastníkovi konania bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 pism. f) OSP, namietat v dovolaní.</p> <p>Z dôvodov uvedených v tejto časti nálezu preto ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu základné právo sťažovateľa zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a ani jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené neboli.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd sťažnosti nevyhovel.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: II. ÚS 23/96, IV. ÚS 115/03, I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 19/02</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

<p>spisová značka</p>	<p>II. ÚS 408/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Sergej Kohut</p>

druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	11. júna 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o určenie práva nájmu, ktoré sa začalo v roku 2005.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci.</p> <p>2. Pri hodnotení správania sťažovateľky v preskúmvanej veci, treba poukázať na to, že sťažovateľka prispela k prieťahom v konaní, keď sa z deviatich nariadených pojednávaní zúčastnila len troch. Sťažovateľka tiež využila svoje práva podaním viacerých procesných návrhov a opravných prostriedkov, pričom v zmysle judikatúry ústavného súdu zodpovednosť za predĺženie konania neznáša oprávnená osoba, ale v takom prípade ju nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci a zistil, že sa v ňom vyskytli tri obdobia nečinnosti spolu po dobu 32 mesiacov. Touto nečinnosťou vznikli zbytočné prieťahy v konaní, ktoré sú z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa v čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľke priznal finančné zadostučinenie vo výške 500 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažnosti nevyhovel v prevyšujúcej časti sťažovateľkou požadovaného finančného zadostučinenia vo výške 4 500 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 336/2014
sudca spravodajca	Ľudmila Gajdošíková
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	30. júla 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie sumy 40,03 € s príslušenstvom z titulu dlžného cestovného a úhrady za cestu bez platného cestovného lístka, ktoré sa začalo v roku 2003. Sťažovateľ v procesnom postavení žalovaného podal odvolanie proti výroku platobného rozkazu o trovách konania, predmetom konania je tak už len rozhodnutie o trovách konania.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o zložitost' veci, rozhodovanie o trovách konania tvorí štandardnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov, pričom k tejto problematike existuje v zásade</p>

	<p>ustálená judikatúra týchto súdov, a preto vec sťažovateľa ústavný súd nepovažuje z právneho hľadiska za zložitú. Obsah súdneho spisu nepotvrďuje ani faktickú zložitost' predmetnej veci.</p> <p>2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by významne ovplyvnili doterajšiu dĺžku konania. Sťažovateľovi preto nie je možné pričítať podiel na stave veci, v akom sa nachádza v čase rozhodovania ústavného súdu o jeho sťažnosti, avšak tiež nie je možné prehliadať jeho pasivitu počas celej doby konania.</p> <p>3. Tretím kritériom bol postup samotného okresného súdu, ktorý je poznačený obdobiami dlhodobej nečinnosti (napr. júl 2003 až apríl 2012, apríl 2012 až august 2013, august 2013 až apríl 2014), keď okresný súd nevykonal žiadny relevantný úkon smerujúci k rozhodnutiu vo veci. Namietané konanie je poznačené aj neefektívnou činnosťou a nesústređeným postupom okresného súdu, ktorý doručoval tlačivo pre dokladovanie majetkových pomerov účastníka konania otcovi sťažovateľa, ktorý už v tom čase nebol jeho zákonným zástupcom.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 100 € a právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v prevyšujúcom rozsahu sťažovateľom požadovaného finančného zadosťučinenia v sume 9 900 € vzhľadom na skutočnosť, že táto suma bola v okolnostiach prípadu zjavne neprimeraná.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.